

2013. március 1. – péntek

Mózes negyedik könyve 6,24: Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged!

Ároni áldás néven ismerjük ezt az igét, s valószínű, hogy ez hangzik el leggyakrabban az istentiszteletek végén. Vannak olyan felekezetek, ahol ezzel az igével köszöntik egymást találkozáskor is, elváláskor is a testvérek. Fennáll a veszély, hogy szokásossá, külsőséggé válik az, amit gyakran hallunk és mondunk. Érdemes ma egy kicsit átgondoljuk ezt a mondatot. Adjon Isten jót, óvjon meg a rossztól, hangzik az áldás. Mindkettők egyedül Isten tudja igazán megcselekedni. Ő az, aki áldást ad életünkre, mindaz, ami jó, Tőle származik. Áldása nélkül hiábavaló minden emberi erőlködés, próbálkozás, akarat, nem jutunk előre sem a hitéletben, sem a lelki dolgokban. S ha Isten nem őrzi életünket, elveszünk, nem tudunk megmaradni a hitben, hűségben, nem tudjuk legyőzni a kísértést, nem menthetjük meg az életünket. Amikor ez a mondat elhangzik, akkor Isten igéje hangzik el. Tehát nem csak annyit mondunk ezzel, hogy kívánjuk a másik embernek, hogy az ÚR adjon jót az életébe, szeretnénk, ha lehet, Isten óvja meg a rossztól, tartsa meg őt minden helyzetben, hanem Isten ígéreteit idézzük, azokra hivatkozunk. A templomi istentisztelet végén elhangzó áldás nem azt jelenti, hogy akkor most lassan lejárt az istentisztelet, kezdünk szedelőzködni, melyik zsebünkbe is tettük a perselypénzt, hova is akartunk még délután eljutni, észre sem vesszük, s az áldás alatt sokszor már eltávolodunk a hallott igétől, s magunkkal foglalkozunk ismét. Nem, az áldás nem ezért van. Amikor Isten szavát idézi az Ő szolgája, akkor megerősít a hitben, reménységet ad a holnapra nézve, hogy mi Hozzá tartozunk, az Övéi vagyunk, s Ő azt ígérte az övéinek, hogy nem távozik el tőlük, hanem jóval ajándékozza meg életüket, s megtartja őket a nehézség, kísértés, próba alatt is. Istenünk a mai napon is áldjon, őrizzen minket.

2013. március 2. – szombat

Jakab levele 5,11: Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.

Jób nem választhatott, ahogyan senki nem dönthet előre, hogy milyen sorsa legyen. Nem létezik ember a földön, akitől, ha azt kérdezik, Jób helyében, hogy akard-e, hogy sokkal gazdagabb legyél, s újra nagy és szép családod legyen, de ehhez előbb meg kell haljanak gyermekeid, s hűséggel ki kell tartsd vagyond és egészséged elvesztése után is, igent mondana. Nem kell a nagyobb vagyon, sőt, a kisebbel is szívesen megelégszem, csak ne kelljen ezeken a szörnyű nehézségeken keresztül mennem, mondaná mindenki. De nem mondhatja, mert nem kérdezi meg tőlünk Isten, nincs ilyen alku, hogy akkor akard-e vagy sem a nehézséget. Amikor mindene odalett Jóbnak, akkor viszont azt nem tudta, nem is sejtette, hogy ismét eljön az áldás ideje. A gyászban, veszteségben, szörnyű fájdalmak idején csak annyit tudott, hogy mindene odalett, nincs többé gyermeke, nincs semmije, s jó lenne meghalni, hogy ne szenvedjen tovább. Meghalni kész volt, Istent megtagadni nem. Az életéről lemondana, az ÚRhoz való hűségéről nem. Jó napokban nem várom a nehézséget, de akkor is hűséges kell legyek. Nyomorságban nem tudom, meddig tart a próba, néha életem is teher, melyről lemondanék, de akkor is állhatatos kell maradjak. Nem tudom, mikor jön Isten kegyelme, nem biztos, hogy engem is újra megáld, mint Jóbot, de egyet tudok, akár élek, akár meghalok, az Övé vagyok. Ő irgalmas, én ma is állhatatos, Hozzá hűséges akarok lenni.

2013. március 3. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 65,1: Itt vagyok, itt vagyok! - mondtam a népnek, amely nem hívta segítségül nevemet.

Izrael nem érdemli meg Istennek ezt a jószágát. Isten annyi jót tett velük, segítette őket számtalanszor, ők pedig nem hívják segítségül az URat, hanem idegen isteneket imádnak. Nem is kellene foglalkozzon velük. Ő azonban könyörületes, szerető Isten, aki megszanja népét, önmagát ajánlja, hirdeti, szinte kiáltja nekik, hogy közel van hozzájuk Ő, az az Isten, aki hatalmas kézzel szabadította ki őket a fogságból. Nála most is kész a segítség, szeretné megáldani népét, kérleli valósággal őket, s ez a nép mégsem hallgat Istenre. Mit üzen ma az ige? Én megérdelem, hogy Ő foglalkozzon velem? Mindig Hozzá fordulok, minden segítséget Tőle igénylek, vagy sokszor megpróbálok más úton is boldogulni? Néha nem mondom vajon, hogy miért hív Isten szüntelen, miért hirdeti szolgálai által, hogy itt van, hogy hozzá lehet fordulni, nem látja, hogy egyedül is boldogulok? Nem érdelem meg, hogy Isten ilyen gyöngéd szeretettel hirdesse ma nekem is: itt vagyok, melletted vagyok, közel van hozzád a segítség. Nem kellene így szeressen engem, de Ő mégis fontosnak tart, s nem akarja, hogy elveszsek, hanem ma nekem is hirdeti, Isten mondja: itt vagyok. Halld meg bűnös ember: Isten szeret.

2013. március 4. – hétfő

Lukács evangéliuma 17,21: Az Isten országa közöttetek van!

Környezetemre nézek, s azt kérdelem, igaz-e az ige ma, rám, ránk nézve? Isten országa a mi közösségünkben történik? Őszintén kétlem. Naponta vétkezem, legtöbbször úgy, hogy nem akarok, de még az is előfordul, hogy hanyagságból, kényelemből nem teszek valamit, amit tudom, hogy kellene. Így van ezzel más is, s akkor közöttünk megvalósulhat Isten országa? Sok hibám van, egyesek legyőzéséért küzdök, másokat már szinte elfogadtam, egy-két kudarc után már nem is harcolok annyira, hogy lemaradjanak életemből, s mások is vannak hasonlóan körülöttem. Ilyen emberek között valósulna meg az ÚR országa? Nem, ez nem igazán valószínű. Még az is előfordul, hogy képmutatóskodom, aztán igaz, megbánom, de megtörténik mégis. Az őszinteség másoknál sem teljes környezetemben, akkor miként lehetne itt az Isten országa? Ott van az Ő országa ahol tökéletesen Neki szánták életüket mindnyájan egy közösségben. Igaz, én ilyenekkel még nem találkoztam, de így képelem el. Most megint szavamon fogom önmagam, mert nem én kell elképzeljem, hogy hol, mikor, hogyan, kikkel valósul meg Isten országa. Amikor Jézus ezeket mondta, kiknek is szólt ekképp? Tanítványainak, követőinek. Ott volt Péter is, Tamás is, a Zebedeus testvérek is. Ők sem voltak bűntelenek, nem voltak szentek és hibátlanok. Mi sem vagyunk azok. De mivé tudta őket formálni a Mester! Feltámadása és a Lélek kitöltése után ezek a nem szent, nem hibátlan tanítványok életüket Isten országa hirdetésére, terjesztésére szánták, s rajtuk keresztül Isten gyarapította az anyaszentegyházat, azokat a közösségeket, melyekben ugyancsak nem hibátlan, de mégis, Istennek odaszánt életű emberek közösségében megvalósult Isten országa. Ma nekünk mondja az ige az ÚR, Ő akarja közöttünk is felépíteni, megerősíteni Isten országát.

2013. március 5. – kedd

A zsidókhöz írt levél 2,4: Isten pedig velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival, amelyeket akarata szerint osztott szét.

Jézus Krisztus az üdvösséget hirdette, Isten országát jelentette ki és oda hívta követőit. Azok, akik hallották az ő bizonyágtételét, és hittek Benne, azok elfogadták a meghívást, Isten megváltott gyermekei lettek, Krisztussal együtt örökösök az Isten Országában. Az üdvösséget Isten gyermekei tovább hirdetik, tovább adják a mindenkori embereknek, hogy az ő bizonyágtételükre is sokan térjenek meg, fogadják el a megváltást, a mennyei örökséget. Az első időben felmerült az a kérdés, hogy miért hirdetik emberek az üdvösséget, hiszen azt Krisztus szerezte meg, s csak Neki van joga azt hirdetni, kínálni, a bűnösöket

megtérésre hívni. Isten hitelesítette az apostolok, evangélisták bizonyágtételét, hogy a csodák, jelek, a Szentlélek ereje és ajándékai által meggyőzze az ige hallgatóit afelől, hogy az emberek által elmondott hívás is az Ő akarata szerint történik, maga Isten döntött úgy, hogy megerősíti a gyarló, de elhívott szolgáit, használni fogja őket az evangélium továbbadására. Ezeket a lelki ajándékait Isten a saját akarata szerint adta az embereknek, s nem az emberek határozták el, hogy mikor, milyen csodákat visznek véghez, ahogyan arról ma akarnak meggyőzni némelyek, hogy ők a Lélek erejével tehetnek ma is saját belátásuk szerint csodákat. Jézus Krisztus mennybemenetele után Isten a csodákat erre adta, hogy hitelesítse az ige hirdetését, és hirdetőit. Ő ma is adhat hatalma által jeleket, tehet olyat, amit el sem képzelünk, de ne mi akarjunk nagyot tenni, mert a mi feladatunk ma is az, hogy Krisztus parancsa szerint hirdessük az üdvösséget, hívogassuk Hozzá az embereket.

2013. március 6. – szerda

Sámuel első könyve 2,3: Ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le.

Jó lenne, ha nem azt igyekezném magyarázni, hogy miért nem lehet betartani ezt az ígét, hanem jobban odafigyelnék az engedelmessegre. Biztosan van különbség a kérkedés és a tényszerű, szükséges beszámoló között. Nem kell álszerénynek lenni, nem szükséges semmit sem letagadni, de akkor kell beszélnem arról, amit esetleg Isten segítségével tettem, ha annak valóban célja van, s akkor sem öntömjénezéssel. A legjobb azonban mégis az, ha az ÚR Lelke vezérel, engedelmesseggel élünk, és tetteinknek áldott következményei vannak, azok másoknak használnak, azok megítélése pedig Istenre tartozik. Jobban kell erre figyeljek, mert az igazság az, hogy bizony néha dicsekszem önmagammal, s ami még rosszabb, másokat ilyenkor még bírálni is szoktam. Amikor bármilyen okból önmagamról, illetve tetteimről kell szólnom, jusson eszembe, az ne legyen kérkedés, Isten előtt vagyok, Tőle volt mindenre erőm, tehetségem, s az Ő dicsőségére szolgálom.

2013. március 7. – csütörtök

A krónikák első könyve 29,11: Tied, URam, a nagyság, a hatalom és a fenség, a ragyogás és a méltóság, bizony minden, ami a mennyben és a földön van!

Dávid nem építheti fel Isten házát, de fia munkáját könnyítendő, az ahhoz szükséges anyagiakról gondoskodik. Ő maga jár elől a jó példával, az önkéntes adakozással, a nép pedig követi példáját, mindenki lehetősége szerint szívesen adományoz Isten házára. Annyi arany, ezüst, réz, vas, drágakő gyűl össze, amennyit senki nem látott talán addig, bőségesen elég lesz a templom építésére, felékesítésére. Látva a jókedvű adakozást, és a sok kincset, Dávid imádkozni kezd. Nem önmagát dicséri, nem is a nép nemes lelkületét magasztalja első sorban, nem is a sok kincsben gyönyörködik, hanem Istenben. Az Isten csodálatával telik meg a szíve. Amikor a nép jószívűségét tapasztalja, amikor a templom építéséhez szükséges anyagiakat szemléli, minden mögött Istent látja. A temérdek arany és drágakő csillogása Isten fenségét és ragyogását juttatja eszébe, azt látva, hogy a maga példája milyen hatalmas adakozást indított el, Isten hatalmára gondol. Csodálatos lecke ez, bárcsak sokan jól megtanulnánk: minden földi ragyogás, még az is, ami nemes céllal, Isten ügyéért ragyog, csak halvány utalás a dicsőséges Isten fenségére, méltóságára, dicsőséges fényességére. Minden siker, jöttet, mindaz, ami minket örvendeztet, indítson mennyei Atyánk dicsőítésére.

2013. március 8. – péntek

Az apostolok cselekedetei 26,22: De mivel az Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonysgot teszek kicsinyeknek és nagyoknak.

Kétféle hangsúllyal is lehet olvasni ezt a mondatot, mindkettő igaz. Mivelhogy Isten velem volt, megsegített, megőrzött azoktól is, akik életemre törtek, mindenben tapasztaltam gondviselését, ezért én, Pál, hálaból Őt hirdetem, Róla teszek bizonysgot mindenkinek, Hozzá szeretnék hívni minden embert. De úgy is igaz ez a mondat, hogy én azért lehetek ma itt a király és társasága előtt, azért beszélhetek kicsiknek, nagyoknak, mindenkinek Isten csodálatos dolgairól, melyeket Krisztusban végzett el, mert nem az én akaratom érvényesült, arról már megtérésemkor lemondtam, nem is az engem gyűlölők, életemre törő emberek akarata lett meg, hanem Isten úgy akarta, hogy megtartsom, elhozzon ide. Ezért biztos, hogy általam most nektek akar szólni, az, hogy itt vagyok annak jele, hogy megsegített Isten, Ő munkálkodott és munkálkodik. Fordítsuk le ezt most nagyon egyszerű módon magunknak. Ha ezeket a mondatokat olvasod, azt jelenti, hogy mindaddig megsegített az ÚR, tudsz olvasni, van világhálóra fellépésed, időd is lett most erre, rátaláltál ezekre az egyszerű mondatokra. Ha pedig Isten ide vezetett, megsegített és gondot viselt rólad, akkor az Ő akarata az, hogy megerősítsen elhívásodban. Pál apostolt a pogányokhoz küldte, s ebben segítette meg, hogy eljuttassa az evangéliumot még Rómába is. A te életeddel is van terve Istennek, s Ő megsegít, hogy elvégezhesd feladatod, teljesítsd küldetésed. Még az is lehet, hogy ma bizonysgot tehetsz Krisztusról, talán kicsiknek, esetleg nagyoknak.

2013. március 9. – szombat

Pál levele a rómaiakhoz 3,26: Ahogyan ő igaz, igazá teszi azt is, aki Jézusban hisz.

Több üzenet szól hozzám e rövid mondatban. Köteteket írtak arról, hogy Isten igaz, erről is érdemes időnként önmagamát emlékeztessen, hiszen ha ezt teszem, mindjárt nehezebb lesz a bűnt kívánni, és könnyebb az engedelmesség. Aztán fontos üzenet az is, hogy Isten minket is igazá tesz, amint azt jól tudjuk, nem a magunk érdeméért, hanem a Krisztus szenvedéséért. Nem nagyon tudom felfogni, mekkora ajándék ez, hogy Isten előtt igazként jelenhetek meg, megigazított életű ember lehetek Megváltóm kegyelméből. Arra is tanít az apostol, hogy hit által lehetséges mindez, nem kell kiérdemeljem, de el kell higgyem és fogadjam, hogy ezt nekem adja Krisztus. Ami ebben a mondatban ezúttal megragadott, az a mértéke ennek a megigazításnak, amit ugyancsak nehezen tudok elképzelni. A megigazítás teljes és tökéletes, ahogyan Isten igaz, úgy leszek én is igazá Őelőtte. Nem valamennyire, nem szinte tökéletes, hanem az Ő igazságának mértéke szerint cselekszik velem Fiáért. Csak annyit tudok erre mondani, hogy csodálatos Istenünk van, elképzelhetetlenül csodálatos lesz igazként az igaz Istennel lenni az örökkévalóságban.

2013. március 10. – vasárnap

A zsidókhöz írt levél 11,1: A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.

Régi történet jutott eszembe. Egy akrobata két magas épület közé feszített ki egy kötelet, s azon többször is átment egyik épületről a másikra, úgy, hogy maga előtt tolt egy taligát. Alatta nem volt háló, vagy bármi, ami kifoghatta volna, ha elveszti az egyensúlyát. Miután többször is bizonyította, hogy magabiztosan átmegy a kötélén az épületek között, megkérdezett valakit, hogy hiszi-e, hogy ismét túljut a kötélén a másik oldalra. A válasz az volt, hogy természetesen hiszem. Akkor, mondta az akrobata, üljön be a taligába. Azt már nem, válaszolta az ember.

Hiszem, hogy meg tudja tenni, de nem merném az életem rábízni, mert hitemben ott van az, hogy ha mégis, most az egyszer nem sikerül, ha valami miatt félrelép, akkor nagy baj lesz. Hiszem, mondja sok mai ember, hogy Jézus Krisztus gondot visel minden emberről, hiszem, hogy még a mező virágaira is figyel, de hátha épp most rólam megfedezkedik, azért jó lesz, ha bebiztosítom magam az anyagiakra nézve. Hiszem, hogy Ő megbocsátotta bűneiket azoknak, akik ezt kérték és elfogadták Tőle, hiszem, hogy ő maga mondta, hogy aki hisz benne, annak örök élete van, de azért jó lenne a szombatot is megtartani, jó lenne pénteken hús nélkül főzni, ez sem árt, hátha jobban segít az Isten. A hit bizalom. Bízom abban, amit ma nem látok, de remélek, mert Ő mondta, ígérte. A hit azt jelenti, hogy akkor is beülök a taligába, ha nincs háló, akkor is kezére bízom lelkem, ha nagy szakadék tátong alattam. Hinni taníts URam, *bízni* taníts.

2013. március 11. – hétfő

Pál levele a kolosséiakhoz 4,2: Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni.

Kitartó, éber és hálaadó, ilyen legyen az imádságom, tanít az apostol. Milyen is az imaéletem? Kitartóan könyörgök? Bizony, néha buzgón imádkozom, főleg, amikor nagy kéréssel járulok Isten elé, de amikor azt ígérem bajban levőknek, hogy imádkozom értük, nem ugyanolyan nagy a buzgóság, néhány alkalom után meg is feledkezem értük imádkozni. De sőt, még a magam ügyéért sincs bennem sokszor kitartás. Az éber imádkozás bizonyára több mindent is jelent, nekem most két dolgot üzen. Az egyik, hogy legyek éber, azaz józanul gondolkodó, értelemmel is imádkozó. Bizony, mindnyájunkat kísért az, hogy imáink megszokottakká lesznek, ugyanazon szavakat, gondolatokat ismétljük egy idő után szinte automatikusan, már oda sem figyelünk, szinte árad a szokásos szavak folyama. Pál apostol azt mondja, ne így, hanem az imában legyetek éberek. Az éberségre való felszólítás másik fontos üzenete az, hogy az imádság dialógus, Istennel való párbeszéd, ezért imádkozva kitárom szívem mennyei Atyám előtt, de figyelek is arra, amit Ő válaszol, amit elvégez bennem, amiről meg akar győzni engem. S a harmadik felszólításra is szükségem van. Amikor ezt a gondolatot olvasom, egy ideig figyelek erre, igyekszem mindenért hálát adni Istennek, nem hiányzik egyetlen könyörgésemből sem a köszönet, de a kitartás itt is hamar lankad, ezért jó hallani, hogy ma ismét mondja az ige, adjak hálát Istennek, hiszen Ő mindent tökéletesen intéz az életemben. Szüntelen imádkozzatok.

2013. március 12. – kedd

A zsoltárok könyve 32,1: Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett.

Már nem emlékszem pontosan mi is volt az, de valamit hibáztam. Régi történet, még gyermekkoromból, a részletek elmosódtak, de megmaradt az érzés emléke. Én voltam az első, aki megbántam tettem, de az is világos volt, hogy szüleimnek fájdalmat okozok, s egész biztos, tudomásukra fog jutni tettem. Mégsem volt bátorságom elmondani, hanem csak vártam, egyre nagyobb aggodalommal, feszültséggel, lestem valami jelt, amiből látszódjék, hogy megtudták, mit tettem. Két dologban voltam biztos, szüleimet illetően. Az egyik, hogy nagyon fáj majd nekik, hogy azt tettem, amit. A másik az, hogy meg fognak bocsátani. Az, hogy a megbocsátásig esetleg kapok egy jó verést, vagy lehet, hogy valami más büntetést, egyáltalán nem foglalkoztatott. Alig vártam, noha féltem tőle, de vártam, hogy túl legyünk rajta. Tudtam, hogy szüleim bánata engem is elszomorít majd még jobban, de azt is, hogy utána már csak gyógyulás következhet, akármilyen módon is. Már azt sem tudom, mennyi idő telt el, egy-két nap, de lehet, hogy egy hét is, míg tudomásukra jutott az esemény, de annak az időnek minden pillanata kín volt. Próbálták megérteni az indokot, de szemük sarkában egy könnycsepp számomra nagyon

fájdalmas volt. Ugyanakkor óriási megkönnyebbülés is. Letehettem a terhem, túl voltam rajta, nem kellett ők mondják, hogy ne tegyek olyat többé, azt már rég megfogadtam magamnak. Igazi örömet jelentett, hogy rendezni tudtuk a kérdést, megbocsátottak nekem. Ez az akkori örömöm kicsiny hányada csak annak, amikor valaki tudja, hogy Isten megbocsátotta és eltörölte bűneit. Nem kell feszültségben élni, nem kell cipelni a terheket. Ő ígérte apostola által, hogy ha megvalljuk bűneinket, megbocsát. S ez a megbocsátás boldoggá tesz.

2013. március 13. – szerda

A zsoltárok könyve 92,14-15: Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. Öregkorban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak.

Az igazakról mondja ezt a zsoltár. Virulnak, sarjat hajtanak, zöldellnek dús lombozattal, mind olyan jellemzők, melyek alapján fiatal, életerős emberekre gondolnánk. Mindez azonban öregkorban is érvényes az igazakra. Annyira felüdítő ilyen öregek társaságában lenni. Mintha néha fordítva lennének a dolgok, találkozunk fiatal emberekkel, akik életuntak, panaszkodóak, mindenbe belefáradtak, s néha mi magunk is ilyenek vagyunk. De az ÚR kegyelméből ismerhetünk olyan istenfélő embereket is, akik sok mindent éltek át hosszú életük során, mégis virulnak, másokat erősítenek, érzik és sugárik belőlük az életöröm. Sokan ismerünk olyan nyolc évtizedet jóval meghaladó embert, aki gondolja, hogy az idős és beteg feleségét, s emellett ideje volt megtanulni a világhálón is böngészni, és azóta napi több órán keresztül építő levelezést folytat, tanít, bátorít másokat. Van, aki hetvenhez közel áll, mégis hivatásának tartja meglátogatni a beteget, vigasztalni azokat. Az ige azt mondja, hogy az ÚR házában vannak elültetve, ami ma számomra nem azt jelenti, hogy minden nap templomban vannak, hanem inkább azt, hogy ahol csak megjelennek, ott Isten temploma van, mert az Ő Nevében szólnak, cselekszenek, Istennek engedelmeskednek. Istenem, köszönöm Neked mindazok életét és példáját, akik idős korban is életvitelük által Rád mutattak, s arra kérek, ha az lenne akaratod, hogy idős kort érjek, add, hogy tudjak Neked élni, Téged hirdetni, akaratod szerint szolgálni.

2013. március 14. – csütörtök

Pál levele a kolosséiakhoz 3,17: Amit pedig szóltok vagy cselekszettek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.

Ennek az igei felszólításnak sokan úgy igyekeznek eleget tenni, hogy sokszor ismétlik ezeket a szavakat. Köszöntelek, az ÚR Jézus Nevében, mondják egymásnak, s ha csak egy pohár vizet is adnak valakinek, igyekeznek azt hangsúlyozni, hogy az ÚR Nevében. Nem gondolom, hogy rossz gyakorlat lenne ez, ha nem csak szavakat jelent, hanem valóban a gesztusok mögött az indítás az ÚRtól jön. Azt viszont látom, hogy nem elégséges. Nem elég az, ha néha, és főleg Isten gyermekei között kimondjuk, hogy az ÚR Nevében tettünk valamit, hanem ez életformává kell váljon. Amikor beszédek is, tetteim is az Ő Nevében történnek, az számomra első sorban azt jelenti, hogy én Vele élek, Ő hozta elém az adott lehetőséget, személyt, Ő ad nekem nyitott szemet azt észrevenni, akaratot, hogy akkor azt meg akarjam tenni, és erőt is, hogy valóban megvalósítsam az Ő szándékát. Ő irányít engem, s szüntelen arra igyekszem, hogy Rá figyeljek, hogy bármit mondok, vagy teszek, a fő szempont ne az legyen, hogy a magam elképzelését valósítsam meg, ne önzésből, dicsőségvágyból, emberi célokért beszéljek és munkálkodjam, hanem a Krisztus Jézusnak engedelmeskedve, Isten dicsőségére. Erre szólít az ige, erre nincs kész és nincs kedve ezt tenni az óemberemnek, de én nem a régi természetemre akarok ma hallgatni, hanem Istennek akarok engedelmeskedni. *Segíts, Uram, hogy életemet csak tenéked szenteljem, s minden cselekedetemet kedved szerint rendeljem!*

2013. március 15. – péntek

A zsoltárok könyve 130,3: Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor?

Több hangsúllyal olvasom ezt a mondatot, mindenik üzen. URam, Te a bűnöket számon tarthatnád, jogod lenne hozzá, ahogyan igazad lenne, ha azokért egyen-egyenként meg kellene fizessünk. Minden bűn Isten ellen elkövetett is, sőt, első sorban Ellene szól minden bűn, Dávid egyenesen azt mondja bűnbánati imájában, hogy csak Isten ellen vétkezett, ezekért jogos lenne a büntetés. Ha viszont minket érne bűneink büntetése, senki nem maradna meg az ÚR előtt, mind elkárhoznánk. Mindez akkor lenne, ha megtennéd, de ugye, Istenem, nem tartod számon a bűnöket. Kérlek, ne tartsd számon őket, hiszen irgalmas és megbocsátó Isten vagy. Megmaradni senki nem érdemből marad meg, nem azért nem esünk el és nem esünk ki végleg a kegyelemből, mert nincs bűnünk. Van, de Isten nem tartja számon, ezért mégis megmaradunk. Ahogyan hitvallásunk fogalmaz, ez a tudat mégsem tesz minket könnyelműekké a bűnre nézve, nem jelenti azt, hogy ezeket tudva egyszerűbb lesz elkövetni az engedetlenséget, hanem ellenkezőleg, akik megtapasztaltuk, hogy Isten megbocsátotta bűneinket, eltörölte azokat, azok most hálából igyekszünk Neki teljes szívvel szolgálni. Köszönöm, Istenem, hogy nem tartod számon az én életem súlyos és számos bűnét, köszönöm, hogy reménységet adsz nekem, megmaradok kegyelmedből a Veled való közösségben.

2013. március 16. – szombat

A Lukács evangéliuma 24,26: Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?

Talán a mondat leghangsúlyosabb szava a *kell*ett. Ez döbönt meg leginkább, ezzel foglalkozunk első sorban, ha ezt az igét olvassuk. Nem volt más mód, mely által bűneinket Isten előtt rendezni lehetett volna, csak Isten Fiának halála. Ő ezt tudva vállalta földi életünket, most pedig ezt hirdetve próbálja megértetni az elkeseredett tanítványokkal azt, ami történt. Nem a főpapok akarata lett meg, nem a tömegé, Pilátusé, nem is az ellenség győzött, nem a sátán akarata vitte véghez a nagy pénteki eseményeket, hanem a megváltás történt meg, amihez Isten Fiának halála kellett. Miközben ezt a gondolatot tovább elemezzük, magyarázzuk, kifejtjük, ami szükséges és hasznos is, ma említsük meg azt is, hogy mindezzel Krisztus megdicsőült. Ha tőlem kérdezné valaki, mikor és hol volt Jézus megdicsőülése, azt mondanám, hogy amikor három tanítványával felment a hegyre, ahol Mózes és Illéssel találkozott. Ott valóban a három tanítvány valamit láthatott Krisztus dicsőségéből, az emberi látás és értelem mértéke szerint. De Lukács itt azt írja, hogy Krisztus az Ő szenvedése, keresztje által megdicsőült, hiszen teljesítette küldetését, elvégezte a megváltást. A mennyei Atya pedig Őt feltámasztotta, és az örök dicsőségbe helyezte ismét. Pál azt írja, hogy a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk is, amit ha a mennyei beszédmódról a földre fordítunk, úgy íránk, hogy hosszú, és sokszor nagyon súlyos szenvedésünk, egyszer nekünk dicsőséget szerez. A tanítványok önmagukat látták és sajnálkoztak, mert elvesztették Mesterüket. Jézus azt hirdeti nekik, hogy ami történt, Isten akaratából lett, és nem az ember vesztes, hanem Krisztus megdicsőült, s ebbe a dicsőségbe várja övéit is. A nagy áldozatot Ő meghozta, egy kis szenvedést mi is elhordozunk mindezért.

2013. március 17. – vasárnap

Mózes második könyve 15,26: Én, az ÚR, vagyok a te gyógyítód.

A magunk gondolkodásmódjától és saját korunktól nem nagyon tudunk elvonatkoztatni. Vegyünk egy példát, hogy értsük, mi is az a nem mellékes üzenet, amit próbálok megfogalmazni. Mintegy száz éve készit az ember filmeket. Arról is készülnek filmek, hogy milyen volt az élet például a Római Birodalom korában. Ahogyan a technika fejlődik, úgy egyre látványosabbak ezek a filmek, már nagy csatákat is meg lehet jeleníteni, vagy korabeli épületeket, megfelelő az öltözet, a harci és munkaeszközök. De amit észre lehet venni, a párbeszédnek szinte mindig huszadik századi gondolkodás szerint hangzanak el, akkori kérdésekről. Az ábrázolt alakok is huszadik századiasan gondolkodnak, viszonyulnak egymáshoz, ahogyan néha egymást gyanúsítják, vagy igyekeznek nagyon óvatosak lenni, mert ki tudja, hogy alakul még egy kérdés, és sok mindenben tetten érhető a mai ember logikája. Meggyőződésem, hogy sok mindent épp ezért nem értünk helyesen abból, amit régi korokról ismerünk, mert nem tudunk másként gondolkodni, mint ahogyan azt elsajátítottuk. E hosszabb bevezető alapján is azt állítom, nem fogjuk el ma egész helyesen azt, hogy mit jelentett Izráel népének hallani, hogy az ÚR a te gyógyítód. Mai módon halljuk, s ezért rögtön ilyenekre gondolunk, hogy vannak ma orvosok, vajon testi betegségekre gondolt itt az ige, vagy a lelki gyógyulásra? Ha Isten gyógyító, lehet-e, kell-e más orvosa legyen népének? Ezek a mi mai kérdéseink. Nem hiszem, hogy teljesen át tudjuk gondolni az akkori helyzetet, sőt, biztosan nem, de ha olvassuk az ígét, ha elmélkedünk fölötte, ha igyekszünk minél jobban megismerni azt a kort, az akkori emberek életét, azért közelíthetünk a helyes úthoz. Izráel népe a pusztai vándorlás elején van. Látta az egyiptomi csapásokat, de ismerte az egyiptomi betegségeket is, s ha azok jelentkeznének, itt a pusztában nincsenek meg a gyógyfüvek, amivel lehetne gyógyulni. S ki tudja, milyen betegségek jelentkezhetnek a vándorlás idején. Idegen helyek, környezet. Az ott élő népeknek megvannak a maguk módszerei, orvosai, varázslói, de mi lesz a zsidókkal. Megannyi kérdés, egyetlen válasszal, amit Isten mond: veled leszek, én vagyok a gyógyítód.

2013. március 18. – hétfő

Pál levele a filippiekhez 3,20: Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül.

Kommunista rendszer volt országunkban, mikor születtem, és amikor iskolába jártam. Szüleim munkásemberek voltak, külföldön rokonaink nem éltek, így fel sem merült családunkban soha az a kérdés, hogy ellátogatunk-e valamikor az életben egy idegen országba. Útleveleink nem volt, eszünkbe sem jutott megkérdezni, hol kell azt készíttetni, milyen feltételekkel és mennyibe kerül, mert nulla volt a lehetősége annak, hogy mi kiutazzunk. Valahogy ehhez hasonlítható a bűnben élő ember élete. Nem készül kimenni abból az állapotból, fel sem merül benne, hogy lehetne máshol és másként élni, ő nem is akar mást, mint a pillanatnyi életét élni. Aztán volt egy rendszerváltás, és megnyílt a határ. Ez nem azt jelentette, hogy bárki bármikor utazhat külföldre, hanem csak azt, hogy most már lehet kérni útlevelet, s azzal bizonyos időt el lehet tölteni külföldön. Betekintést nyerhettünk abba, hogyan élnek mások. Aztán újabb lépésként már egy olyan csoport tagjai lettünk, melyhez tartozva a csoport bármely országában élhetünk, dolgozhatunk, úgymond szabadok vagyunk. Minden példa sántít, nem tökéletes, s ezt a példát inkább azok értik, akik egy ideig átéltek bizonyos korlátozást, aztán meg változott az életük. De minden hívő érti, mit jelent az, hogy régi életünk szerint a bűn rabjai voltunk, s csak ennek a bűnös világnak voltunk polgárai. Krisztus áldozatáért azonban mennyei polgárjogot nyertünk,

helyünk van abban az országban, ahol Megváltónkkal leszünk együtt örökre. Az ige szerint előbb Ő jön vissza, hogy az övéit magához hívja és vigye. Jövel URam, Jézus.

2013. március 19. – kedd

Mózes ötödik könyve 1,31: A pusztában is láttad, hogy úgy vitt téged Istened, az ÚR, ahogyan fiát viszi az ember.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, így kezdjük a legismertebb imát, így tanít megszólítani mennyei Istenünket az ÚR Jézus. Ezzel a megszólítással azt fejezzük ki mindjárt imánk elején, hogy gyermeki bizalommal közeledünk a hatalmas Istenhez, Őt úgy ismertük meg Fia által, mint Atyánkat. Atyai szeretettel van hozzánk, és úgy nevel minket, mint apa a fiát. Ma sajnos kevés olyan apa van, akit példaként lehetne említeni, akinek életét szemlélve helyes gondolatokat fogalmazhatnánk meg Istenről, mint Atyánkról. Mert apákként sem vagyunk bűn nélküliek és tökéletesek, sajnos, sokszor mulasztunk, máskor hibázunk, tévedünk, helytelenül cselekszünk. Isten a pusztában atyaként vezette, hordozta Izráelt, ami nem jelentette azt, hogy ne lett volna nehéz a vándorlás. Voltak harcok, voltak nehéz napok, néha megfáradtak, máskor élelem vagy víz hiánya miatt zúgolódtak, bizony, még Mózes, sőt Isten ellen is szóltak Izráel fiai. Mindezeket megengedte Isten, mint igazi atya, aki a nehézségek által is tanítja gyermekét, de mindennek mértékét Ő maga szabja meg, és mindig készen áll arra, hogy kezét nyújtsa, segítsen, hogy ne essen el gyermeke. A pusztai vándorlás végén, visszatekintve a megtett útra, sok mindent másként láttak és értettek meg a nép tagjai, mint a vándorlás idején. Visszatekintve életem útjára, az eddigi esztendőkre, sok mindent másként látok, s elmondom, engem is hordozott, érdemtelenül az ÚR, ahogyan fiát viszi az igazi Atya. Szeretném kezébe tenni minden nap újra életem, mert ott van a legjobb helyen.

2013. március 20. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 8,19: Ha majd azt mondják nektek, hogy forduljatok a halottidézőkhöz és jövendőmondókhoz, akik suttognak és mormolnak, ezt feleljétek: Nem Istenéhez kell fordulnia a népnek? A holtakhoz kell fordulni az élő helyett?

A csomagolás változott, a lényeg ugyanaz. A bibliai időkre sokszor úgy tekintünk, mint letűnt korszakra, melyben az emberek egészen másként éltek és gondolkodtak, ma viszont az ismeret nagy, ezért már nincsenek meg azok a hiedelmek, melyek jellemezték a régi időket. Sajnos, ez nem így van, sőt, napjainkban nagyon is elterjedt a jövendőmondás, és sokan hisznek benne. Nincs olyan év, de ezzel sokat is mondtam, amikor ne lenne világszenzáció egy-egy újabb felfedezés valamilyen régi iratból, jóslatból, s aminek ne lennének sokan követői. Már oda jutottunk, hogy nincs olyan esemény, amire ne jönne elég gyorsan a média, és ne mutatná fel, hogy ki és hol mit jövendölt felőle. Ha például az államokban választás van, mindig van több tucat jövendőmondás, egyik fehér, a másik fekete elnököt jósol, egyik baloldalit, másik jobboldalit, és így tovább, valakinek mindig bejön. Erre Isten gyermekei nem figyelhetnek. Ők egyedül Istenhez fordulnak, az Ő kezében van az életük. Nem engedhetem meg magamnak, hogy lelkemet megfertőzze ez a gondolkodás, nem vizsgálom, hogy kinek mennyire van igaza a jövendölésekben, tudatosan átkapcsolom más adóra a rádiót, ha horoszkóp olvasása következik. Ma már nem is suttognak, hanem ország-világ előtt hirdetik ezeket, s az én URam

ebből is jót hoz ki, mert valamennyiszer szóba jön bárhol a halott-idézés vagy jövőmondás kérdése, engem ez mindig arra emlékeztet és ösztönöz, hogy forduljak Isten felé, imádkozzam, Őt keressem. Az élő Istennel legyen ma is közösségünk.

2013. március 21. – csütörtök

Mózes harmadik könyve 26,5: Jóllakásig ehetitek kenyereteket, és biztonságban lakhattok az országban.

Nehezen értjük meg ennek az ígéretnek a súlyát ma, amikor annak ellenére, hogy sokat elégedetlenkedünk, mégis, természetes az, hogy van mindennapi kenyerünk és nem fenyegeti ellenség támadása az életünket. Amiért mi elégedetlenek vagyunk, az nem létszükséglet, hanem sokszor fölösleges, de legalábbis nélkülözhető anyagi javak hiánya. Pedig kívülről tudjuk az apostol szavait, ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Van élelmünk, van ruhánk, békességben élünk, s ezeket ritkán köszönjük meg Istennek, hozzászoktunk, hogy ezek megvannak, mintha kicsit úgy érezzük, hogy mindez már nem is ajándék, hanem az élet természetes tartozéka. Még a tudósok is megegyeznek abban, hogy nem magától értetődő az, hogy kicsirázik a búzamazag, növekedik, kalászba szökken és termést hoz. Abban is egyet értenek nem csak a tudósok, hanem szinte mindenki, hogy a béke és biztonság sem természetes, már a római korban is ismert volt a közmondás, mely szerint ember embernek farkasa. Nekünk is, ma is ajándék, hogy van kenyerünk, biztonságunk. Sokkal inkább érezte az ajándék mértékét az, aki hosszú pusztai vándorlás alatt naponta ajándékként kapta a mannát, de azt is tudta, hogy az majd megszűnik, amikor bemennek az Ígéret Földjére. Érezte az ígéret nagyságát, mert úgy élt a pusztában, hogy soha nem lehetett teljesen nyugodt, bármikor, bármely irányból érkezhett a veszedelem. Eljön az idő, mondta Isten szolgája által, amikor megérkeztek saját földekre, s ott is veletek lesz Isten, az Ő áldása gondoskodik majd rólatok, mégpedig bőséget, békét ad kegyelméből Istenetek. Nekem ma van kenyerem, békességben élek, de azért tudom, hogy a tökéletes meglégedettség, és a teljes biztonság, békesség az Isten Országában lesz. Noha sok mindenünk van, egy kicsit mégis a pusztában vagyunk még, de hitünk szerint egyszer megérkezünk az Ígéret Földjére, ahol Isten lesz minden mindenkiben.

2013. március 22. – péntek

Sámuel második könyve 7,28: Valóban, Uram, ó, URam, te vagy az Isten, és igazak a te ígéreteid.

Annyira fontos szó ez a valóban. Belső meggyőződést sugall, akkor mondjuk, mikor valami vagy valaki felől meggyőződünk, minden kétséget kizárunk, szilárdan elhiszünk valamit. Olyan nagydolog, amikor valakiről teljes bizonyossággal állíthatjuk, hogy valóban önzetlen, hogy valóban önfeláldozó, igazi barát. A „valóban”-t mindig megelőzi valamilyen esemény, sokszor csoda, vagy rendkívüli történés, aminek alapján levonjuk a következtetést. A Bibliában több ilyen fontos esemény után hangzik el ez a szó. A kékéek mondják Mózesnek, hogy a föld, amit Isten nekik ígért, valóban tejjel és mézzel folyó föld, tényleg annyira gazdag, ahogyan azt addig nem is tudták elképzelni, de most szemekkel látták azt. Nebukadneccár király földre borul Dániel előtt, miután Isten segítségével megfejtette a király álmát, és elismeri, hogy valóban Dániel Istene az igaz Isten. A tenger lecsendesítése után a tanítványok mondják Jézusnak, hogy valóban Isten Fia Ő. A római százados a kereszt alatt vallja, hogy Jézus valóban igaz ember volt. A samáriaiak pedig az asszonymak mondják, aki Jézushoz hívta őket, hogy maguk is meggyőződtek, hogy Jézus valóban a világ üdvözítője. Az apostollal bátorkodom mondani, ha dicsekszem, az Úrral dicsekszem, Róla teszek bizonyosságot, Ő engem is meggyőzött, nem is

egyszer, hogy valóban Ő az Isten, valóban munkálkodik, mégpedig úgy, ahogyan többször el sem képzelhettem volna, minden ígérete igaz, tettei csodálatosak. Győzzön meg téged az ÚR!

2013. március 23. – szombat

Lukács evangéliuma 19,37: Mikor pedig már közeledett az Olaj-fák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak.

Feltör a tanítványok szívéből a dicsőítés. Jézussal járnak, Őt hallgatják, csodáit látják, betelnek mindazzal, ami a Megváltóból sugárzik. Most pedig Jeruzsálembé tartanak, a fővárosba, ahol van a templom. A páska ünnepe közeledik, amikor nagyon sokan lesznek együtt Istent dicsőítve ünnepelni. Egyszer csak valaki elkezd dúdolni egy ismert zsoltárt, a mellette levők szinte azonnal ők is csatlakoznak, észre sem veszik, minden külső felszólítás, irányítás nélkül sokan énekelnek, dicsőítik Istent. Azt hiszem, ennél ideálisabb helyzetet el sem lehet képzelni. Azért nehéz ma ezt elképzelni, hogy megtörténhet, mert sajnos, nem Istennel, Jézus szavaival, tetteivel foglalkozunk szüntelen, hanem a mai világ megannyi kihívásával, gondjával, bajával a mindennapi életünknek. Amikor Isten áldásait tapasztaljuk életünkben, és azokért hálás a szívünk, elkezdünk az ÚR dolgain elmélkedni, és hosszabb ideig Vele foglalkozunk, mégis megtörténhet és meg is történik ez a csoda: feltör szívből a magasztalás. Az nagyon elkésérítő, amikor noha sokan vagyunk együtt Isten házában, mégsem énekel a gyülekezet, kérlelni, biztatni kell a híveket a dicsőítésre, ők meg nem győzik magyarázni, hogy be vannak rekedve, otthon maradt a szemüveg. Az pedig ennek ellentéte, ha többen utazunk autóban, busszal egy találkozóóról hazatérve, lelkileg feltöltekezve, és spontán elindul a dicsőítés. Adja meg mennyei Atyánk ezt a szívből jövő, önkéntes, őszinte dicsőítést húsvétkor, és egyre gyakrabban.

2013. március 24. – virágvasárnap

A zsidókhöz írt levél 13,20-21: A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készségessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves öelötte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké.

Szeretek logikai feladványokat fejtegetni, a könnyebbeket néha sikerül is megoldani. Egyszer sokat bíbelődtem egy ilyen fejtörővel, de nem sikerült megtalálni a nyitját. Aztán valakinek, akiről meg voltam győződve, hogy nem tudja azt megoldani, mégis sikerült. Első reakcióm a düh volt. Nem is tudom, mire voltam dühösebb, magamra, hogy nem sikerült, vagy az bosszantott inkább, hogy miért sikerült másnak? Nem a megoldás megtalálása foglalkoztatott, hanem saját megsértett büszkeségem. És hogy jön ez a történet ehhez az ígéhez? A megközelítés fontosságára akart rámutatni. Mert az ígét olvasva legtöbbször az első, de a sokadik gondolat is az, hogy hol van a szabad akarat? Hogy van az, hogy Isten tesz készségessé a jóra? Én nem akarnám a jót? Egyáltalán van bármire akkor akaratom? Isten munkálja bennem azt, ami Neki kedves, akkor én nem azért munkálkodom, nem arra törekszem, hogy az Ő akaratát teljesítsem? A megközelítem a tiltakozás, a saját akaratom védelme, a saját logikám igazolása. Lehet azonban másként is olvasni ezt az ígét. Milyen jó, hogy mennyei Atyám minderre képessé tesz,

mert tapasztalatom is van már arról, hogy én nem csak, hogy nem tudom megtenni a jót, hanem sokszor nem is azt akarom. Bizony, néha nem vagyok kész arra, hogy engedelmeskedjem az ÚR szavának, baj van a készségemmel, az akaratommal. S még egy ilyen emberrel, ilyen helyzetben is munkálkodik Atyám, s az Ő dicsőségére, akarata szerint fogok cselekedni. Munkálkodik szüntelen bennem, Lelked által, szent Isten.

2013. március 25. – hétfő

A zsoltárok könyve 16,6: Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem.

Első sorban földi örökségre gondolunk, mint például arra, amikor a honfoglalás után Kánaán földjét osztották el a törzsek. Az ilyen osztozkodások után szinte mindig vannak elégedetlenek, sőt, az is gyakori, hogy mindenki elégedetlen. A zsoltáríró viszont nem földi örökségről beszél. Az előző versben mondja, hogy az ő osztályrésze az ÚR. Ezért aztán elégedett, sőt, örömmel számol be arról, hogy nagyon tetszik neki öröksége. De mit is jelent az, hogy osztályrészem az ÚR? Tudjuk, a honfoglaláskor Lévi törzse nem kapott földet, mert ők Isten szolgálatában állottak, s őket a többi tizenegy törzs tartotta el. Noha nem volt földi tulajdonuk, vagyonuk, nem láttak hiányt, Isten törvénye gondoskodott arról, hogy mindaz, ami szükséges, meglegyen nekik, ők pedig szívvel-lélekkel kellett a szolgálatot végezzék. Megváltónk is arra biztat, hogy ne földi, hanem mennyei kincseket gyűjtsünk. Virágvasárnap úgy vonult be Jeruzsálembe az ÚR Jézus, hogy neki földi kincsei nem voltak, még a szamarat is kölcsön kérte pár órára. Örökség, osztályrész, evilági értékeket juttat eszünkbe, első sorban. De átgondolva a zsoltárverset, buzdítást kapok arra, hogy ne a földi szinten maradjon gondolkodásom, hanem a lelki értékeket tartsam fontosabbnak. Merjem kimondani, kellenek a földi dolgok is az élethez, de azokról Isten gondoskodik. Az, ami valódi érték, legyen mindnyájunk drága öröksége, az Isten, az Ő közelsége, közössége, az Ő gondviselése és áldásai. Ha Ő az enyém, mindenem megvan, mondhatom, osztályrészem szép és gazdag, örökségem örömmel tölti be az életem.

2013. március 26. – kedd

Pál első levele a korintusiakhoz 1,20: Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét?

A látszat az, hogy nem, sőt. Elég sokan úgy gondolják ma, hogy az egyház valami bizonytalan dolgot hirdet, hitet kér követőitől, mert semmire nincs bizonyítéka, az egész vallásos élet nem más, mint egy lelki érzés, ami az ember belsejében megfogalmazódik, de nem sok köze van a valósághoz, élethez. Ugyanez a nem kicsi és nem csendes tábor azt is hirdeti, hogy nincs is szükség Istenre, vallásra, egyházra, hiszen mindenre találunk választ az úgynevezett tudományban. Azért úgynevezett, mert noha ismételten csak sajnós, de szinte az egész világ úgy tudja, hogy az, amit ma tudománynak neveznek, az biztos, bizonyított ismeret, a valóság az, hogy távolról sincs ez így. Igaz, hogy komolyabb kutatás, odafigyelés szükséges, de ha valaki ezt megteszi, rádöbben arra, hogy valóban bolondsággá tette Isten a világ bölcsességét, mégpedig sokszor, mind a mai napig. Sok olyan úgynevezett tudomány-ág létezik, aminek semmi köze, sőt, nagyon is áthágja mindazt, amit az úgynevezett tudomány feltételként szabott meg, ahhoz, hogy valamit tudománynak nevezhessünk. Kevesen gondolják végig, hogy teljesen az úgynevezett tudomány feltételei, szabályai szerint Jézus Krisztus feltámadása sokkal tudományosabban igazolt tény, mint az, hogy egyáltalán létezett Napóleon, akinek létét

mégsem vonják kétségbe naponta úgynevezett tudósok százai. Számtalan példát lehetne mondani, arról, hogy miként szégyeníti meg ma is Isten a világ bölcseit és vitázóit, de beérjük sokszor egy mosollyal, amikor arról olvasunk, hogy a világ legtekintélyesebbnek tartott tudományos folyóiratai milyen gyakran kell visszavonják előbb biztosnak tartott kijelentéseiket. Ma még az, aki hangosabb, magabiztosabbnak tűnik, több pénze van, hatalmasabbnak tűnik, az tűnik sokszor hitelesnek. Isten azonban nem szégyenített meg. Az Ő bölcsességét ismerjük meg egyre jobban, s fogadjuk be életünkbe.

2013. március 27. – szerda

A zsidókhöz írt levél 12,25: Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól!

Az ige két irányba is felelősségre hív. Az egyik az ige hallgatása, a másik annak tovább mondása. Amikor hallom Isten üzenetét, arra kell gondoljak, hogy Isten szólít meg általa, s akként fogadjam, engedelmeskedjem annak. Mindig baj származott abból, ha az ige hallgatói annak személyére tekintettek, aki közvetítette az üzenetet, és a személy iránti kifogások miatt az üzenetet sem hallották meg. Józsefet testvérei meggyűlölték álmai miatt, s azért, hogy naggyá akar lenni, mondták, testvérei között, pedig József személyétől függetlenül azokban az eljövendő időkre szóló prófécia volt. Jeremiást fiatalsága miatt nem akarták meghallgatni, Jézust pedig a názáretiek utasították el, mert ismerték családját, rokonait. József testvérei meghajoltak előtte, sőt, életükért rettegtek, mikor megtudták, ki lett belőle, a jeremiási ítéletes próféciák beteljesedtek, Názáret nem látott csodákat. Fontos az, hogy ne utasítsam el azt, aki szól. A másik felelősség pedig az miként adom tovább Isten üzenetét. Hiszen minden keresztyén feladata az, amit a samáriai asszony tett, hogy miután megismertük Jézust, elmondjuk másoknak is a megváltás útját, hívogassunk mindenkit Őhöz. Azt mondta Megváltónk, hogy általunk maga Isten fog üzenni, ezért felelősségem az, hogy ne akármit, ne akárhogyan mondjak, ne a magam bölcsességét adjam tovább. Kérem, hogy a Lélek adja meg, hogy mikor, kinek, mit kell mondani.

2013. március 28. – nagycsütörtök

Lukács evangéliuma 22,15: Ezt mondta nekik: „Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát.”

Az asztalközösség ismereteim szerint mindenütt és mindenkor bensőséges kapcsolatot jelentett. Talán ezért van az, hogy időnként ma is együtt reggeliznek, vacsoráznak olyan emberek, akik különben nem kebelbarátok, de ezzel jelezni szeretnék, hogy közöttük nagy az egyetértés. Jézus a megfeszítése előtti utolsó vacsorát tanítványai közösségében akarja elfogyasztani, egészen biztos, hogy nem mai értelemben vett diplomáciai céllal. Úgy indul a következő órák keserű poharának kiürítése felé, hogy még egyszer tanítványai közösségében akar lenni, velük együtt elfogyasztani az ünnepi vacsorát. Mit is tettek az utóbbi időben a tanítványok? Ketten, testvérek uralomra vágyva kérik, hogy Jézus mellett legyenek az új országban. Egyik már lelkében sötét gondolatokat forgat, készül arra, hogy elárulja a Mestert. A lehangosabb mintha most lenne legjobban összezavarodva, egyik pillanatban halálba menne érte, utána tiltakozik a lábmosás miatt, majd ezt a véleményét is teljesen megváltoztatja. Egy szó, mint száz, ezek a tanítványok nem érdemlik meg a Mester nagy szeretetét. Mintha az ő részükről nem létezne ugyanaz a vágy, hogy együtt legyenek Jézussal, de elfogadták a meghívást. Egészen biztos, hogy ők nem érzik ezen pillanatok súlyát, jelentőségét, ők legfeljebb egy szép ünnepi vacsorára számítanak.

Számomra nagyon sokat jelent, hogy Jézus ezt elmondja, vágyott együtt lenni a tanítványokkal. Hiszem, hogy Ő ma is vágyik arra, hogy minden úrvacsora osztáskor együtt legyenek gyermekei Vele is, egymással is. Azok, akik nem tökéletesek, nem érdemlik meg az Ő közösségét, mégis, kegyelméből, érthetetlen szeretetéből ismételten meghívást kapnak, kapunk arra, hogy Vele legyünk. Vele akarok élni életem minden percében, de lelkem készül, hogy húsvétkor, a megváltott bűnösökkel együtt ott legyek az úrasztalánál, s tudom, Ő is ott lesz.

2013. március 29. – Nagypéntek

János evangéliuma 19,5: Ekkor kijött Jézus az épület elé, rajta volt a töviskorona és a bíborruha. Pilátus így szólt hozzájuk: „Íme, az ember!”

Nehezen lehet elképzelni ezt a jelenetet, és nehezen lehet bármit is mondani róla. Jézust, akit előzőleg a katonák megostoroztak, meggyaláztak, most a tömeg elé állítják. Ézsaiás szavai teljesednek be, megvetett, az emberektől elhagyott, fájdalmak férfja áll előttünk. Pilátus rámutat: íme, ő az, akiről azt állítjátok, hogy király, ez az ember az, aki szerintetek fenyegeti a rendet, az országot. Íme, itt van királyotok, véres a homloka, és csupa vér a teste, bíborruhát visel, mert azt teszünk vele, amit akarunk, bohócot is csinálhatunk belőle. Pilátus egyik századosa pár órával később felnézett erre a Jézusra, s azt mondta: íme az Isten Fia. Nagypéntek erre hív: lelkem nézz a Golgotára. Nézz Jézusra, a kereszten. Szánj időt erre, s engeddd, hogy Isten beszéljen veled a kereszten függő Fia által.

2013. március 30. – nagyszombat

Ézsaiás próféta könyve 57,15: Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörttek szívét.

Isten a Teremtő, mi teremtmények vagyunk. Isten több, mint az ember, és több annál, mint amit mi emberek képesek vagyunk felfogni és megérteni. Ha azt mondjuk, hogy Isten a mennyben lakik, dicsőségben, szentek és angyali seregek közösségében, akkor ez sok igével igazolható bibliai igazság. Még elképzelni is megpróbáljuk, noha tudjuk azt is, hogy az ő mennyi dicsősége több bármely földi ragyogásnál, képzeletünket is meghaladja, és azt is tudjuk, hogy ez a menny nem mai értelemben használt térbeli valóság, hanem annál több. Ha viszont azt állítjuk, hogy Isten az Ő gyermekivel van szüntelen, amit úgy is fogalmazhatunk, hogy Isten az övével lakik, ahogyan itt mondja a próféta, a megtörttel és az alázatos lelkűvel, akkor erre is van sok bibliai igénk, s ezt az előzőnél jobban el is tudjuk képzelni. Isten itt van mellettünk, szüntelen az Ő gondviselése vigyázza életünket, segítségével tudjuk mindennapi harcainkat megküzdni. Az ige ezt a kettőt összekapcsolja, s kijelenti, hogy Isten a mennyben lakik, és Isten a földön lakik. Ő ott van az örök dicsőségben, s tudom, ott leszek Vele, oda készülök a földi élet után. De arról is bizonyosságom van, hogy Ő mellettem van minden pillanatban, minden örömben és bánatomban osztozik, soha nem hagy magamra. Ezért ma Istennel élek, és az örökkévalóságban is Istennel élek.

2013. március 31. – Húsvétvasárnap

Lukács evangéliuma 24, 5-6: Majd amikor megrémülve a földre szegeztek tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt.

Az asszonyok jót kerestek, de nem jó helyen, azért, mert tévesen gondolkodtak Arról, akit kerestek. Húsvétkor is sok mindent keresnek az emberek, s nem első sorban Jézust. Sokat beszélünk erről, nem lehet igazi húsvéti öröme annak, aki csak hagyományt ápol, lelki békét keres, kikapcsolódást, esetleg egy kis vigaszt. Az asszonyok Jézust keresték, s nekik is Jézussal lehet igazán húsvéti örömünk. A baj az volt, hogy nem jó helyen kerették. Ők ott akarták megtalálni Jézust, ahol emlékeztek, hogy elhelyezték az ő holttestét. Ott akartak rá találni, ahol emberi értelemmel tudták, hogy ő ott kell legyen. Mindezt azért, mert nem számítottak semmilyen csodára, csupán földi dolgokat akartak megtenni, balzsamozni, emlékezni, végtisztességet megadni. Emberek milliói mennek templomba húsvétkor, úgy, hogy nem számítanak semmilyen isteni csodára. Előre tudják mindazt, ami történni fog, nem is akarnak többet. A lelkész a feltámadásról beszél, aztán úrvacsorázunk, majd kijövünk a templomból, s beszélgetünk a barátokkal, aztán ebéd, s előre eltervezett további program. Mindent szépen, annak rendje szerint. Nem döbbenünk le, nem várunk meglepetésekre, nincs mitől megrémüljünk. Minderre az angyal szavával annyit mondunk: Jézus feltámadt. Azaz Ő él. Ha Vele találkozol, ha Őt keresed, s Ő megtalál, lehet, hogy felborul minden terv, elgondolás, s minden másként lesz, minden mássá lesz. Legyen a húsvétunk Isten akarata szerinti.